

РЕШЕНИЕ

№ 750

гр. София, 03.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 9-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на шести октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Светлин Михайлов

Членове: Светла Станимирова
Рени Ковачка

при участието на секретаря Невена Б. Георгиева
като разгледа докладваното от Рени Ковачка Въззивно търговско дело № 20211001000464 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.258 от ГК – чл.273 ГПК вр. с чл.613а, ал.1 от ТЗ.

Образувано е по въззивна жалба, подадена от „Б.“ ЕООД в несъстоятелност срещу Решение № 260056/22.04.2021год., постановено по т.д. № 61/2020год. по описа на Окръжен съд-Враца , с което е оставено без уважение искането му за възобновяване на спряно производство по несъстоятелност.

В жалбата се твърди неправилност и незаконосъобразност на обжалвания съдебен акт като се поддържа , че същият е постановен в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Счита се ,че неправилно първоинстанционния съд е отказал възобновяване на производството по несъстоятелност на „Б.“ ЕООД при наличие на законовите предпоставки за това , както и че не се е произнесъл по цялото искане на молителя, включващо и искане по чл. 735, ал.1 ,т.1 от ТЗ за прекратяване на производството по несъстоятелност без постановяване заличаване на търговеца. Поддържа се наличие на предпоставките на чл. 735, ал.1, т.1 от ТЗ понеже обявеното в несъстоятелност дружество няма публични задължения, нито задължения към други кредитори. В тази връзка се сочи, че кредитора П. Б. е опростила чрез нарочно волеизявление задълженията на дружеството към нея , както и че задълженията на дружеството към „Б. и сие“ ЕООД са погасени чрез прихващане. Поддържайки, че към настоящия момент несъстоятелното дружество няма нито публични , нито частни задължения се счита че следва да бъде постановен съдебен акт на основание чл.735, ал.1 ,т.1 от вр. с ал.3 от ТЗ за прекратяване на производството по несъстоятелност по т.д. № 61/2020од. на ОС Враца без заличаване на търговеца от търговския регистър. По изложените доводи се прави искане за отмяна на обжалваното решение и постановяване на ново решение за възобновяване на производството по несъстоятелност спрямо „Б.“ ЕООД и прекратяването му на основание чл. 735, ал.1, т.1 от ТЗ без да бъде постановено заличаване на търговеца .

Към въззивната жалба е представено Удостоверение на НАП от 23.04.2021год., което е прието като доказателство във въззивното производство.

По допустимостта на въззивната жалба съдът намира следното:

Съдът е сезиран с жалба против решение по чл.632, ал.2 от ТЗ, постановено по искане на длъжника – „Б.“ ЕООД за възобновяване на спряно производство по несъстоятелност, което решение подлежи на въззивно обжалване съгласно чл.613а, ал.1 от ТЗ. Жалбата е подадена в законоустановения срок, от надлежно легитимирана страна – длъжник в производството по несъстоятелност и срещу подлежащ на обжалване акт, поради което следва да се разгледа по същество.

Освен оплакванията във връзка с незаконосъобразността на отказа на първоинстанционния съд да възобнови производството по несъстоятелност на „Б.“ ЕООД в несъстоятелност в жалбата се твърди, че съдът не се е произнесъл и по друго искане на длъжника, направено съвместно с искането за възобновяване на производството по несъстоятелност, а именно това по чл.735, ал.1, т.1 от ТЗ. Настоящият състав намира, че в тази си част въззивната жалба има характер на молба по чл.250 от ГПК, компетентен да се произнесе по която е първоинстанционният съд. Последният следва да стори това след като е бил надлежно сезиран с искането, но е пропуснал да се произнесе по него. Правомощията на въззивната инстанция са разписани в чл. 269 от ГПК и е недопустимо въззивната инстанция, като сезирана с въззивна жалба, да се произнася за първи път по искане по чл. 735, ал.1, т.1 от ГПК, без това първоначално това да е сторил първоинстанционния съд.

В останалата си част въззивната жалба е допустима и въз основа на нея следва да бъде извършена проверка на обжалваното решение по реда на чл. 269 от ГПК. При извършване на проверката съдът констатира, че атакуваното първоинстанционно решение е валидно и допустимо, не са налице основания за обезсилването му и следва да бъде преценена законосъобразността му единствено по наведените в жалбата доводи:

С Решение №73/16.02.2021год., постановено по т.д.№ 2272/2020год. по описа на САС е обявена неплатежоспособността на „Б.“ ЕООД в ликвидация и е определена началната й дата, открито е производство по несъстоятелност на дружеството на основание чл. 632, ал.1 от ТЗ и същото е обявено в несъстоятелност. Постановено е прекратяване на дейността на предприятието, допуснати са обезпечителни мерки чрез налагане на общ запор и възбрана върху имуществото му и поради не внасяне на определената с Разпореждане №722/15.12.2020год. на САС сума за първоначални разноски производството по несъстоятелност, производството по несъстоятелност е спряно на основание чл.632, ал.1 от ТЗ.

В молба от 20.04.2021год., подадена от несъстоятелното дружество е направено искане за възобновяване на спряното производство по несъстоятелност и за неговата прекратяване на основание чл.735, ал.3 от ТЗ без се постановява заличаване на търговеца. Искането е обосновано с твърдения за погасяване на вземанията към кредиторите като е посочено, че кредитора П. Б. се е отказала/опростила/ предявените в производството по несъстоятелност вземания към несъстоятелното дружество в размер на 23 770лева, а вземането на кредитора „Б. и сие“ ЕООД в размер на 1 891.62 лева е погасено чрез извършено прехващане. Прилагайки доказателства за това Уведомление от П. В. /Б./ от 23.02.2021год. и заявление за прихващане на задължения, както и такива за заплащане на дължащата се производството по несъстоятелност държавна такса в размер на 250 лева, е поддържано че „Б.“ ЕООД в несъстоятелност няма към настоящия момент нито публични, нито частни задължения, поради което е изпълнена хипотезата на чл.735, ал.1, т.1 вр. с ал.3 от ТЗ за прекратяване на производството по несъстоятелност по отношение на „Б.“ ЕООД без заличаването на търговеца от търговския регистър.

Първоинстанционният съд е оставил искането без уважение приемайки, че молителят не е установил да е изпълнил нито една от двете предвидени в закона предпоставки за възобновяване на производството по несъстоятелност. Коментирал е представените от молителя доказателства, като позовавайки се на служебно известни обстоятелства, е приел, че съдебният спор между „Б.“ ЕООД в несъстоятелност и „Б. и сие“ ЕООД не е приключил с влязло в сила съдебно решение. Изложил е съждения, че щом по делото няма назначен временен синдик, то няма как да се прецени дали „Б.“ ЕООД в несъстоятелност няма публични задължения и дали е изпълнена хипотеза на чл.735, ал.1, т.1 от ТЗ.

Решението е правилно.

По силата на чл.632, ал.2 от ТЗ спряното производство по несъстоятелност може да бъде възобновено в срок от една година от вписване на решението по ал.1 по молба на длъжника или

кредитор, ако молителя удостовери наличието на достатъчно имущество или ако депозира необходимата сума за предплащане на началните разноски по чл.629б от ТЗ.

В процесния случай първоинстанционния съд е бил сезиран с молба по чл.632, ал.2 от ТЗ от длъжника и то в законоустановения едногодишен срок доколкото решението по чл.630 от ТЗ е обявено в ТРРЮЛНЦ по партидата на „Б.“ ЕООД на 22.02.2021год. , а молбата е подадена на 20.04.2021год. При наличие на надлежно сезиране съдът е следвало да се прецени наличието на законовите предпоставки за възобновяване на производството по несъстоятелност, което той е сторил. Отхвърлил е искането приемайки че не са налице законовите предпоставки за това и този извод напълно се споделя от въззивната инстанция като направен в съответствие с материалния закон и доказателствата по делото.

Предпоставките за възобновяване на производството по несъстоятелност са алтернативно, а не кумулативно дадени . В настоящия случай обаче нито една от тях не е налице, за да се дължи от съда по несъстоятелността възобновяване на производството по несъстоятелност на „Б.“ ЕООД. Молителят не твърди и не доказва да притежава налично, достатъчно по смисъла на закона имущество, нито да е предплатил суми за покриване на първоначалните разноски в производството по несъстоятелност. Действително от изготвената в производството по чл.608 и след. от ТЗ съдебно-икономическа експертиза се установява наличност по каса и по банкови сметки на молителя в общ размер на 17 063.36 лева. Тази наличност е установена към 09.07.2020год. ,респ. 01.07.2020год. , но не е доказана към настоящия момент . Не се твърди , а и не се установява молителят да притежава налично имущество , което да може бързо да се реализира и съответно да се превърне в парични средства , които да послужат за покриване на първоначалните разноски в производството по несъстоятелност. Гореизложеното , преценено с липсата на обосновка на искането за възобновяване на производството по несъстоятелност с налични парични средства по каса и банкови сметки , както и с наличие на бързо ликвидно имущество на несъстоятелното дружество, мотивира настоящия състав да приеме, че първото алтернативно основание за възобновяване на производството по несъстоятелност не е налице, както правилно е приел и първоинстанционния съд.

Не е налице и второто алтернативно основание , доколкото не се твърди , а не се доказва от молителя да е внесъл определената с Разпореждане № 722/15.12.2020год. на САС в размер на 6000 лева за предплащане на разноските в несъстоятелността. Безспорно определянето на сумата за разноски е направено преди спиране на производството по несъстоятелност , но предвид липсата на заявена в молбата за възобновяване готовност за предплащане на разноски за съда не е съществувало задължение да определя нов размер на разноските и нов срок за тяхното предплащане.

Следва да бъде посочено, че искането на молителя не е мотивирано с внасяне на определените от съда суми за предплащане на разноските в несъстоятелността, а с изплащане на всички задължения към кредиторите , което не е предвидено в нормата на чл.632, ал.2 от ТЗ като основание за възобновяване на производството по несъстоятелност , поради което и въззивната инстанция не обсъжда представените жалбоподателя доказателства за установяване на тези твърдения.

По изложените мотиви настоящият въззивен състав намира, че въззивната жалба се явява неоснователна, а обжалваното решение –за правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде потвърдено. След влизане в сила на въззивното решение, делото следва да се върне на първоинстанционния съд за произнасяне по искането за прекратяване на производството по несъстоятелност на основание чл.735, ал.1 ,т. 1 от ТЗ , направено във въззивна жалба вх. № 263490/28.04.2021год. , имаща в тази си част характер на молба по чл.250 от ГПК.

Воден от горното, Апелативен съд –София, Търговско отделение

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260056/22.04.2021год., постановено по т.д.№ 61/2021год. по описа на –Враца .

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд на РБългария в 7-мо дневен срок от вписването му в търговския регистър .

ПРЕПИС от решението да се изпрати на Агенцията по вписванията за отбелязването му по партидата на търговеца.

РЕШЕНИЕТО да се впише в книгата по чл.634 в ТЗ.

След влизане в сила на решението делото да се върне на първоинстанционния съд за произнасяне по искането за прекратяване на производството по несъстоятелност на основание чл.735, ал.1 ,т. 1 от ТЗ , направено във въззивна жалба вх. № 263490/28.04.2021год. и имаща в тази си част характер на молба по чл.250 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____